

POHODIČKA

Časopis Zariadenia sociálnych služieb Pohoda seniorov, n. o.

č. 1/2016

Tento projekt sa uskutočnil vďaka podpore Nadácie SPP



Kto sa po celý život ženie len za korunou, hrozí mu, že skončí ako Judáš.

(Anton Srholec)

OBSAH

- 3 - 4 Príhovor
5 - 6 Fašiangy v Pohode seniorov
7 Z našej tvorby
8 - 9 Žijú medzi nami
10 Veľkonočný recept
11 Spoločenská kronika
12 Z našej tvorby

Redakcia :

Šéfredaktor : PhDr. Ľubomír Trefný

Redaktori : Anna Trefná, Mgr. Dominika Földvári (za personál)

Časopis neprešiel jazykovou úpravou

Sviatky jari...

*Fašiangy, turíce, veľká noc príde,
kto nemá kožuha, zima mu bude.
Ja nemám, ja nemám,
len sa tak trasiem,
dajte mi slaninky,
nech sa napasiem.....*

Ani sme sa nenazdali, rok utiekol ako voda a ja už budem s vami prežívať druhé sviatky jari. Príroda sa zobúda zo zimného spánku, dni sa začínajú predlžovať a otepľovať. Všade vôkol počuť štebot vtáčikov a začínajú kvitnúť prvé kvietky... I u nás v Pohodičke cítiť blížiacu sa jar. Začína sa jarné upratovanie, spoločne pripravujeme veľkonočnú výzdobu zariadenia a, samozrejme, si užívame každý slnečný deň prechádzkami na čerstvom vzduchu...



K jari neodmysliteľne patrí aj Veľká noc, najväčší a najstarší kresťanský sviatok a s ním spojené ľudové zvyky a tradície, na ktoré pri dnešnom zhone väčšina z nás zabúda. V nasledujúcich riadkoch vám ich chcem v krátkosti pripomenúť.

Veľkonočné sviatky sa začínajú pôstnym obdobím od **Popolcovej stredy**, teda štyridsiaty deň pred veľkou nocou.

Dva týždne pred veľkou nocou - na **Smrtnú nedeľu**, vítali naši predkovia jar topením Moreny, ktorá symbolizovala zimu. Mladé dievčatá so spevom vynášali slamenú figurínu Moreny oblečenú do dievčenských šiat k brehu rieky či potoka. Tu ju vyzliekli, podpáli a hodili do vody.

Na **Kvetnú nedeľu**, ktorá je týždeň pred Veľkonočnou nedeľou, dievčatá a chlapci chodili od domu k domu s malým stromčekom ozdobeným kraslicami a stužkami. V každej domácnosti gazdinej zavinšovali verš:

„Kvetná nedeľa, kde si kľúče podela, ta dala som, ta dala, svätému Ďurovi, aby pole odomykal, aby tráva rástla. Tráva je zelená až po vyše kolená.“

„Sedí kura v koši, o vajíčko prosí, dajte nám jedno, lebo dve, šak vám to málo ubudne. A keď nám nedáte, budeme vám steny drať a obloky vybíjať, nebudú vám deti spať.“

V každej domácnosti dostali vinšovníci do košíka malú výslužku – veľkonočné vajíčka (kraslice). Bolo to vlastne nielen vinšovanie prichodiacich Veľkonočných sviatkov, ale zároveň aj víťanie a oslava prichodiacej jari.

Na **Kvetnú nedeľu** si ľudia do kostola doniesli rozvinuté vrbové prútiky, ktoré im kňaz svätiteľ modlitbami.

Zelený štvrtok je v kresťanstve dňom poslednej večere Ježiša Krista s apoštolmi a deň ustanovenia eucharistie. V tento deň sa konzumovali zeleninové jedlá ako špenát či prívarok z listov mladej žihľavy. Konzumovanie zelenej stravy, malo človeku zabezpečiť zdravie po celý rok.

Veľký piatok je najväčší pôstny deň v roku. Kresťania si na Veľký piatok pripomínajú potupnú smrť Ježiša Krista na kríži. Evanjelici ho pokladajú za najvýznamnejší sviatok, pretože Syn Boží dokončil dielo vykúpenia sveta. Dodržiaval sa úplný pôst – nejedlo sa mäso. Pripravovali sa pôstne jedlá, podobne ako na Zelený štvrtok. Varili sa strukoviny a zemiakové šúľance s makom. Konzumovali sa údené ryby, zemiaky a voda z kyslej kapusty. V tento deň sa väčšinou nič nesadilo ani nesialo, pretože sa nesmelo hýbať so zemou. Ľudia, ktorí trpeli chorobami a rôznymi neduhmi chodili sa zavčasu ráno umývať do potoka, pretože voda vraj mala zázračnú silu.

Bielou sobotou sa skončil 40-dňový pôst. Ľudia sa venovali pečeniu a vareniu obradných jedál. Pripravovali košíky s rôznorodým obsahom ako šunka, klobásy, maľované vajčka, chlieb či veľkonočná hrudka (**recept na prípravu nájdete v tomto vydaní časopisu Pohodička na strane 10**). Tieto košíky prikryté ručne vyrobenými šatkami niesli v nedeľu do kostola a dávali požehnať kňazom. Biela sobota sa pokladala za šťastný deň na sadenie a siatie.

Na Veľkonočnú nedeľu sa oslavuje zmŕtvychvstanie Ježiša Krista a konzumujú jedlá požehnané kňazmi na Bielu sobotu. Veľkonočná nedeľa sa pokladala za najväčší sviatok roka, v ktorom sa nesmelo variť, dokonca ani krájať nožom. Preto sa všetko pripravilo na Bielu sobotu. Na svätú omšu sa priniesli obradové košíky, ktoré



gazdinky pripravili na Bielu sobotu. Cez omšu sa tieto jedlá svätili. Z kostola sa každý ponáhľal domov, pretože ako rýchlo prišiel, taký šikovný mal byť pri žatve. Stolovanie v tento deň pripomínalo Štedrú večeru. Na Veľkonočnú nedeľu bola aj zábava pre mládež.

Veľkonočný pondelok – deň keď nastane všeobecné veselie. V tento deň chlapci polievali a šibali dievčatá korbáčmi, ktoré si uplietli z vŕbového prútia ešte pred Veľkou nocou. Dievčatá chlapcov odmenili farebnou stužkou, ktorú priviazali na korbáč, a vlastnoručne vyrobenou kraslicou.

Takto teda poznáme Veľkonočné sviatky z rozprávania našich rodičov a prarodičov. Niektoré zo zvykov sa dodržiavajú aj v súčasnosti, ale na škodu pre budúce generácie je ich stále menej... Najväčšou chybou však je, že sa tieto zvyky vytrácajú aj z nášho vidieka.

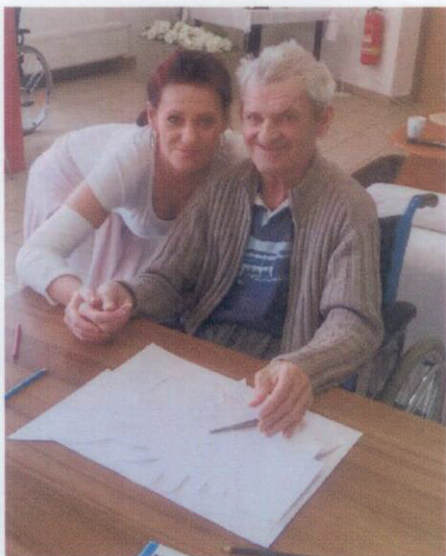
Milí čitatelia, prajem vám príjemné prežitie Veľkonočných sviatkov.

Mgr. Jana Hatalová

Fašiangy v Pohode seniorov

Na prechodné obdobie medzi zimou a letom sa nepochybne všetci veľmi tešíme. Konečne sa nám, obrazne povedané, otvoria dvere, a my budeme môcť častejšie tráviť čas na čoraz teplejšom slniečku. A fašiangy sú práve tým obdobím, ktoré je časom prísľubu, časom príchodu jari.

Ako sme už písali v príhovore, fašiangy sa začínajú sviatkom Troch kráľov a trvajú do „popolcovej“ alebo „škaredej“ stredy. Ich dĺžka je rôzna, pretože „popolcová“ streda je pohyblivý sviatok, ktorého dátum sa ráta podľa lunárneho kalendára a pripadá na 40. deň pred Veľkou nocou.



Vo veľkej miere sa fašiangy oslavovali najmä v minulosti, no v zredukovanej podobe sa oslavujú aj dnes. Vo všetkých kútoch Slovenska počas fašiangov prevláda bujará zábava, organizujú sa tancovačky, zabíjačky a rozbieha sa kolotoč svadiieb. Najveselšie sú pritom najmä posledné tri dni - vyplnené nadmerným jedením a nezriedka aj pitím alkoholu. Typickým fašiangovým jedlom sú fánky a šišky vyprážené na masť.

V tomto čase sa ľudia odievajú do masiek, ktoré majú rôzny význam. Zrejma je ich zábavná funkcia, no masky majú aj ochranný význam (ochrana proti pôsobeniu negatívnych síl), majú tiež zabezpečiť úrodný rok a plodnosť hospodárskych zvierat.

Najveselšie obdobie roka následne strieda 40-dňový pôst. Ukončia sa všetky zábavy a svet zväžnie, vráti sa do starých koľají. Na poslednej fašiangovej zábave sa predvádza symbolické pochovávanie basy. Je to ľudová hra napodobňujúca skutočný pohreb. Kňaz paroduje rozlúčku, aká býva pri cirkevnom obrade, ohlasuje koniec zábavy a lúči sa s basou, ktorú za náreku prítomných vynášajú von.

Pre spestrenie programu sme v našom zariadení minulý rok počas fašiangov kládli dôraz najmä na prípravu už spomínaných fánok. Tento rok sme sa zamerali skôr na výrobu fašiangových masiek. Veselé farby, farby jari povzbudili našich klientov k tvorivej práci, z čoho máme veľkú radosť.



Dobrá nálada vyvrcholila u nás 9. marca, teda v posledný fašiangový deň pred veľkým pôstom. V tento deň sme zorganizovali pre našich klientov a zamestnancov fašiangovú zábavu. Priestory jedálne na naše veľké prekvapenie praskali v tento deň „vo švíkoch“, pretože prišlo okolo 50 klientov a veľká 20-členná skupina hudobných hostí.

Početný bol zástup žiakov a učiteľov zo Základnej umeleckej školy Josepha Haydna v Galante pod vedením zástupkyne riaditeľa, pani Beáty Tomčányiovej. Žiaci nám v súčinnosti s učiteľmi predviedli viaceré čísla v podobe sólového spevu, kolektívneho spevu, ako aj hry na hudobných nástrojoch, pričom dominovali klavír a husle. Na tomto podujatí si vzápätí prišli na svoje aj milovníci harmoniky. Naša zábava bola taktiež

spojená s príjemným občerstvením v podobe šišiek a nealkoholického punču. Okrem toho niektorí zamestnanci využili túto príležitosť a prekvapili klientov tým, že si obliekli kostýmy. Bolo milé sledovať, ako ich niektorí klienti nevedeli spoznať.

Niekoľko dní po zábave sme našim hosťom zo ZUŠ odoslali spoločné pamätné fotografie, na čo reagovali veľmi peknou odpoveďou: „Naši žiaci veľmi radi vystupujú pred vnímavým publikom, ktoré na Vašej akcii bolo... Ešte dlho v nás bude doznievať spomienka na návštevu vo Vašom zariadení, v ktorom sme sa cítili príjemne...“

Napokon sme sa zhodli, že podobné podujatie si veľmi radi o rok zopakujeme.



Aj my sme volili

Na voľbách do Národnej rady Slovenskej republiky sa 5. marca 2016 zúčastnili aj niektorí obyvatelia Pohody seniorov. S prenosnou volebnou schránkou k nám zavítali dvaja členovia volebnej komisie, a tak mohli štrnásť naši klienti uplatniť svoje občianske právo a rozhodnúť sa, ktorej z 23 kandidujúcich politických strán odovzdajú svoj hlas. Ostatní klienti sa na voľbách z rozličných dôvodov nemohli zúčastniť. Vedenie Pohody seniorov urobilo všetko pre to, aby tento slávnostný akt prebehol v slávnostnej atmosfére, hladko a regulárne.



-o-

Z našej tvorby

Ako zvieratká zbohatli

Zajko Bojko, ktorý žil v smrekovom lese, sa jedného dňa rozhodol, že sa vyberie do sveta. Ako tak hopkal po cestičke, stretol ho ježko Bežko a hneď sa ho spýtal, kam ide.

„Idem do sveta,“ odvetil mu zajko.

„Vezmi ma so sebou,“ prosíkal ježko.

Zajko súhlasil. Obaja teda vykročili ďalej. O chvíľu stretli jeleňa. Aj ten sa k nim pridá. V trojici sa im už kráčalo oveľa veselšie. Spoločne prešli cez vysoký vrch, a tam ich stretla líška Miška. Aj ona sa ich spýtala kam idú, a keď jej povedali, že do sveta, tiež sa k nim pridala.

Vo štvorici kráčali a hopkali až do zotmenia a napokon spoločne vošli do jedľovej hory. Našli tam opustený domček a rozhodli sa uložiť sa v ňom na spánok. Každý si našiel svoje miestečko a o chvíľu už spokojne oddychovali.

O polnoci prišli do domčeka zbojníci, aby sa tu podelili o peniaze, ktoré nazbýjali počas dňa. Keď vodca zbojníkov vysypal peniaze na stôl a chcel ich začať rozdeľovať, zvieratká sa zobudili a začali robiť hluk. Nečudo, že sa zbojníci vydesili, vybehli z domčeka a rozbehli sa po hore.

Ráno si zvieratká peniaze rozdelili a vrátili sa domov do smrekového lesa ako veľkí a bohatí páni.

Alexander Eliaš

Žijú medzi nami

V útulnej príjemne vykúrenej izbe sedí za stolom staršia pani. Je sústredene sklonená nad knihou. Vládne atmosféra pokoja. Scéna ako vystrihnutá z poviedok Boženy Němcovej, Jindřicha Šimona Baara alebo z kníh niektorého zo slovenských klasikov. Presne tak to na mňa zapôsobilo, keď som vkročil do izby pani **Veroniky Vodárovej**. Onedlho bude mať 83 rokov, no jej myslenie a rozhľad sú stále veľmi svieže. Môžete sa s ňou rozprávať o čomkoľvek, všetko ju zaujíma a jej životné skúsenosti každú tému rozhovoru pozoruhodne obohacujú. Takmer všetci tu o nej vedia, že prakticky celý život pracovala ako učiteľka a že rozhodne nepatrí medzi ľudí, ktorí sú radi stredobodom pozornosti. Na speváckom krúžku však predsa len vždy vynikne pekným hlasom.



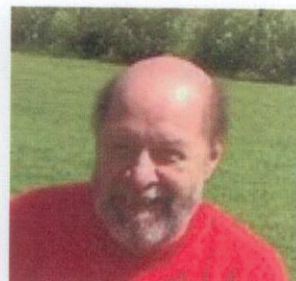
„To som zdedila po mamičke, ktorá rada spievala a mala skutočne krásny hlas,“ hovorí pani Vodárová. „Predtým som aj ja mala podobný hlas, dokonca som na pedagogickej škole chodila do spevokolu, ale po tridsiatich siedmich rokoch strávených za katedrou sú už moje hlasivky poriadne opotrebované.“

Narodila sa v Tesárskych Mlyňanoch ako jediné dievča spomedzi troch detí. Mamička bola domáca a otec živil rodinu ako maloroľník. O nejakom prepychu či dokonca nadbytku mohli iba snívať. Maloroľníci museli stále čeliť nástrahám, či už išlo o počasie alebo o meniacu sa politickú situáciu, ktorá priniesla okrem iného aj známu éru združstevňovania. Byť učiteľkou nebolo jej detským snom, skôr sa venovala záhrade a prírode vôbec. Túto vášeň má dodnes, pravidelne čítava časopis pre záhradkárov a v záhrade vždy veľmi rada pomôže aj svojej dcére najmä so strihaním broskýň. Z meštianskej školy napokon predsa len išla študovať za učiteľku, ale chcela sa skôr venovať detičkám v materskej škole. V tom čase však v Nitre otvárali pedagogickú školu, a tak ju tam preradili, aby získala kvalifikáciu pre ročníky jeden až päť. Ako učiteľka spomínaných ročníkov potom pracovala päť rokov v Malej Mani a neskôr dva roky pôsobila v obci Paňa. V tom čase začala diaľkovo študovať na vyššej pedagogickej škole v Trnave. Istý čas pôsobila v Bratislave. Cestovanie vlakom do hlavného mesta ovplyvnilo jej ďalší život, pretože práve vo vlaku sa zoznámila so svojim budúcim manželom. Mal dva akademické tituly – bol doktorom práv a inžinierom chémie. Chémia ho aj s celou rodinou priviedla do Šale, kde v tom čase otvárali šalianske Duslo. V Šali sa rodina usadila na tridsať rokov. Tu sa im narodili dve deti, tu si postavili aj jednoposchodový dom. Dcérka pani Vodárovej je lekárkou a spolu s manželom – primárom žije v Bratislave. Syn pracuje v Dusle a býva v Galante. Pani Vodárová má dve vnúčatá. Jej dcérka má syna, ktorý absolvoval vysokoškolské štúdium ekonómie, syn má dcéru, a tá študuje v Nitre psychológiu.

V Šali začínala učiť vo veľkej škole a pôsobila aj v školských odboroch. Jej špecializáciou boli prírodopis, chémia a pracovné vyučovanie. Keď jej pred desiatimi rokmi zomrel manžel, po čase prišla za synom do Galanty. Pomaly ju opúšťali sily a korunu všetkému nasadila nehoda, pri ktorej ju zachytilo cúvajúce auto a niekoľko týždňov musela nosiť špeciálny golier, ktorý jej chránil poškodené krčné stavce. V lete minulého roku prišla medzi nás do Pohody seniorov. Keďže sa po celý život naplno venovala práci a na čítanie mala málo času, teraz rada siahne po knižke.

Žijú medzi nami

S pánom **Mgr. Štefanom Szabom** ma spája to, že sme obaja prežili nezabudnuteľné detstvo v Trnave, aj keď v rozličnom čase a na rozličných miestach. Narodil sa pred šesťdesiatimi piatimi rokmi v Trnave, kde absolvoval aj základnú školu a gymnázium. Matematika mu vraj veľmi neprirástla k srdcu, viac si oblúbil deskriptívnu geometriu, a tak sa začal obzerať po nejakých humanitných odboroch. Spočiatku chcel študovať dejepis, no v tom roku sa tento odbor dal študovať iba v Brne.



Definitívne ho od dejepisu odhovorila jeho gymnaziálna profesorka, nuž sa napokon rozhodol pre knihovníctvo, ktoré aj úspešne absolvoval na bratislavskej univerzite. Počas štúdia býval s niekoľkými ďalšími študentmi na priváte. Jeden z nich praxoval v televízii a pána Szaba zasvätil aj do tejto profesie.

„Ten kamarát zapríčinil aj to, že som sa odučil fajčiť,“ spomína pán Szabo. „Nakrúcal sa totiž nejaký dokumentárny film, v ktorom som si zahral úlohu človeka chorého na pľúca. Samozrejme, röntgenové snímky použité vo filme neboli moje, ale patrili skutočnému pacientovi. Keď film videli moji rodičia, takmer sa zbláznili od strachu. Upokojili sa až vtedy, keď sa všetko vysvetlilo, ale ja dodnes nefajčím.“

Televízii zostal ešte nejaký čas verný a spolupracoval pri tvorbe dokumentárnych filmov najmä z čias druhej svetovej vojny a partizánskeho hnutia. Navštevoval rozličné archívy a pripravoval historické dokumenty pre scenáristu a kameramana. Občas si však privyrábal aj prozaickejším spôsobom, keď v čase dovoleník vypomáhal v neďalekej krčme. Honorárom niekedy bol len tanier fazuľovice, na ktorú ho pozval vedúci do známeho bratislavského Krištál baru.

Po skončení vysokej školy pán Szabo narukoval do Prahy a po návrate začal pracovať v knižnici Výskumného ústavu kukurice v Trnave, v ktorom predtým dva-tri mesiace brigádoval. Po čase dostal od spolužiačky ponuku, aby ju prišiel nahradiť v knižnici vysokej školy technickej v Bratislave. Toto miesto však zrušili a on zostal nezamestnaný. Nie nadhlo, pretože čoskoro nastúpil do Slovenskej technickej knižnice. Neskôr mu zverili starostlivosť o patenty, vynálezy a normy. Ako vedúci odboru špeciálnych fondov šéfoval 30 až 40 pracovníkom a významne sa podieľal aj na vydávaní vestníka s aktuálnymi normami.

„Často tu vládol chaos,“ hovorí kriticky pán Szabo. „V rámci rozličných presunov sa kopa cenných dokumentov zničila. Išlo najmä o tie, ktoré uložili do hangárov na letisku.“

V tom čase naša vláda rozbiehala počítačovú sieť, ktorou mali byť prepojené všetky ministerstvá. Práce mu pribúdalo, ale plat sa nezvyšoval, a tak napokon formou dohody z tohto pracoviska prešiel do Slovenského ústavu pre rozvoj malého a stredného podnikania, kde pôsobil takmer dvadsať rokov. Do predčasného dôchodku odišiel po tom, ako zrušili aj toto miesto. Odchádzal však už so zdravím značne podlomeným následkami dlhoročnej cukrovky a problémami s cievami, ku ktorým sa pridružila aj ľahšia mozgová príhoda. Bol ženatý, ale manželstvo bolo bezdetné. V Pohode seniorov žije od septembra 2014.

Náš recept

Veľkonočná hrudka

Potrebujeme 10 vaječ, 1,5 litra plnotučného mlieka, soľ a cukor podľa chuti.

Do hrnca dáme mlieko a počkáme až sa prevarí. Medzitým si do nádoby dáme vajíčka a rozšľaháme ich. Po zovretí mlieka do neho pomaly vlievame rozšľahané vajíčka. Za stáleho miešania varíme na miernou ohni, kým sa nespraví zrazenina (syrovátka).

Celý obsah vlejeme do sitka vyloženého gázou, na vrchole urobíme uzlík a zavesíme tak, aby mohla odtiecť prebytočná tekutina. Necháme odtekať asi dve hodiny. Po stečení vyberieme z gázy a môžeme servírovať.

-X-

Z klenotnice slovenských prísloví

Na fašiangy výskaj, v pôste brucho stískaj.

Keď chýba ochota, ťažká je robota.

Čertovi musíš aj vo dne svietiť.

Kde dvaja blázni líhajú, tam tretieho hľadajú.

Kto chce chleba, nech pracuje ako treba.

Aj z krátkeho ľanu bude dlhá niť.

Hlúposť a pýcha rastú na jednom strome.

Vrana vrane oko nevykole.

Prílišná dobrota hotová žobrota.

NAŠI JUBILANTI



Miroslav Antal (95)

Jozef Hubinský (75)

Jozefína Jesenická (90)

Judita Selyemová (70)

Mgr. Štefan Szabo (65)

OPUSTILI NÁS

Katarína Hanzlovičová (87)

Marián Hutera (60)

Ján Süll (97)

Mgr. Štefan Toriška (81)

Gizela Ulehlová (85)



Spomíname

Z našej tvorby

Záchrana poštára Huga

Raz, keď sme boli na návšteve u manželových rodičov, prihodilo sa čosi, o čom by som sa s vami rada podelila.

Obloha v ten deň neveštila nič dobré. Keď na sklo okien prudko zabubnovali veľké dažďové

kvapky a po modravých zablysnutiach zadunel hrom, prírodné divadlo ma ako magnet pritiaхло k obloku. Chodníky boli ľudoprázadne. Po zvyčajne rušnej ceste sa namiesto áut valila dažďová voda. Oproti, na druhej strane cesty hneď za chodníkom živoril malý mestský trávnik. Zrazu som zbadala práve na ňom akýsi pohyb. Nebol to kus papiera, ani igelitové vrecúško, ale živý tvor, ktorý nutne potreboval pomoc. Zavolala som manžela a po pár slovách na vysvetlenie sa začala naša záchranná akcia.



O chvíľu sme ho zbadali. Sedel v nízkej tráve celý premáčaný hustým lejakom, zrazený poryvmi vetra. Bol natoľko vysilený, že keď sme ho brali do rúk, nekládol ani najmenší odpor. Hoci už búrka strácala pôvodnú silu, ešte stále pršalo, a tak sme sa aj s naším operencom, lebo naozaj to bol holub, ponáhľali do sucha a tepla. Kým som ho ja držala, manžel priniesol veľkú škatuľu od televízora, vystlal ju papierom a vo vrchnáku urobil diery na prúdenie vzduchu.

Pocítili sme priam detskú radosť, keď holúbok zacupotal po dne svojho dočasného domova a neskôr sa posilnil aj nadrobeným chlebíkom. Dali sme mu meno Hugo. Vydával totiž tlmené hukotavé zvuky, a tak sa nám toto pomenovanie priam ponúкло.

Hugo nebol obyčajný holub, ale krásny exemplár poštového holuba. Mocná hrud', veľké ligotavé oči, pôvabne klenutý krk a zobáčik s väčším ozobím, to všetko doplnené perím na hrvole ihrajúcim do fialkova a zelenkava nás iba utvrdilo v tom, že sme pomohli okrídlenému poštárovi. Po pár dňoch sa však priblížila najťažšia časť našej misie – rozlúčka s Hugom. Ešte sme ho pohladkali po vznešenej hlávke, vyšli sme s ním na balkón, roztvorili sme dlane a holub Hugo zamával krídlami a pôvabne sa vzniesol k teraz už jasnej oblohe. Pri veži neďalekého kostola urobil akýsi letecký manéver, no potom už nabral kurz do svojho rodného holubníka. Celú večnosť sme sa za ním pozerali, hoci už dávno zmizol.

Dodnes nás hreje pocit, že sme Hugovi na jeho ceste domov pomohli a veríme, že aj chovateľa a majiteľa tohto poštového holuba jeho návrat úprimne potešil.

Anna Trefná